

לייהודים היהת אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולפדה את בני ישראל שימה בפיhem למען
תהיה לי השירה הזאת לעדר בעניין ישראל: כי אבינו אל האדמה אשר נשבעת
לאגבינו נזת חלב ודבש ואכל ושבען ודן ונבה אל אללים אחרים עבדות
ונאצני והפר את בריתך: והוא כי תמציאו אותו בורות וצרות ונינה השירה
זהות לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו כי? דעתך את צורך אשר הוא עשה חיים
בטרם אבינו אל הארץ אשר נשבעת:

זהו הנסיך העקרוני המועד לדור האחורי לפני בית הגואל: **הו"י יהודים!** הישמרו
לכם מעובדה זרה, אל תפנו אל אללים אחרים! אל תעבדם, ואל תפררו את בריתך! ובScar
אתם אבאים אל "הארץ" אשר נשבעת.

מידת ההשגה כביה השתדלות והعمل

כל הוא בעבודת ה', שכפי רוב ההשתדלות והعمالות, תגדל ההשגה הבאה ממנה.
כמו שכתב המשלט ישרים (פרק א) ז'ל, "וכפי השיעור אשר כבש את צרו ואותו,
ונוטריך מן המורחיקים אותו מהטוב, ונשׂתדל לדבק בו, כן ייגשו וימתח בו".
העניין האמור איןו יצא מן הכלל זה. אם ריצה האדם להבין ולהרגשי קרואו את
החשיבות העצומה של ים הפורים, את ה"אורה ושמהו וששון ויקו", עליו לשים אלabo
את עבדותם של ישראל בימים ההם, שבבו בתשובה לבבב שלם ורוח נשברא, עד שנחיו
"יהודים", נצרי "דת יהודית", מרווחים מכל דבר הקשור לעובדה זרה ולארחות הגויים.
עו"י עובודה זו דיקא, שברואבי היהודים לשולט בהם ונהפטו הוא אשר ישלו היהודים
המה בשנאייהם, זכו"קימו וקובלו היהודים עליהם ועל זרעים ועל כל הנלום עליהם, ל"י
משמעותו ושםו, יום של אהבת הש"ת וקבלת התורה. ועו"ז כתיב "ותמים פאלה נברים
ונעלים בכל דור ודור, מושפה ומושפה, מדינה ומדיינת, ועיר נער, וימי הפורים האלה, לא
יעברו מתוך יהודים, זכרם, לא יסוף מזעם".

אותו כלל נכון לא רק "בימים ההם", אלא גם "בזמן הזה". כפי השיעור שיתறח
האדם מן הגויים הטמאים ויידל מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית, כך יזכה לאושר
של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטוב הרוחני שאפשר לנו לשער. [אצל
שלומי אמוני ישראל כבר אפשר לטועם ולהרגשי קצת ענין "כן ייגשו וישמה בו" בימינו
אללה, כאשרה של הגואלה כבר מבצבץ וועלה].

שמחת פורים

אמנם האור הזה, והמשמעות הזה, לא יכוון בלתי אל האיש אשר באמת בשם "יהודי"
יכונה, כמו שאמר הכתוב "שמחה ושותן ליהודים", ליהודים, "יהודי" הוא הכופר
בעבודה זרה (כదאיתא במגילה ג, א), המתפרק מהבליהם של הגויים, והמתבדק בכל נימי
נפשו בספר נחלתנו, תורתנו הקדושה "דת יהודית". לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו,
ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

אלין הייליאן

ראש מכון, מכון תפארת

שורש שנותו של המן – שנות הדת

"ונגידו לךן לראות העמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי" (אסתר
ג, ז).
הכתוב מגלת לנו, ששנות המן למורדי כי לא הייתה מעצם ה"חווצה" שמרדי לא
השתוחה לו. אלא שנהה מיויחדות עליו בבלב, בגלל זה שמרדי היה "יהודי".

ובביאור הדברים כתוב הגר"א בפירושו ז'ל, "כי הגיד להם אשר הוא יהודי – ולפיכך
היתה שנותו עליו רב מאד, כי אין שנאה כשנתה הדת", עכ"ל. כמובן, שנהה פשוטה של
כבד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנות הדת. שנות המן למורדי הייתה בגלל שהוא יהודי,
והיהודי יש לו דת, יש לו תורה האומرت לו שאסור להשתוחות לעובדה זרה. ושנות הדת,
עליה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענן (פסוק 1): "זיבז בעניין וגוי כי הגיד לו אָת עִם מְרֹדֶכַי",
وفي הגר"א ז'ל, "כי אמרו לו שאינו כורע מחתמת שהוא יהודי", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורותיו הייתה לעקו את הדת, וכמו שכתב
הגר"א עה"פ (פסוק 1) "ויבקש המן – פירוש לעקו הדת". ובכן, מכיוון שככל עיקר שנותו
של המן למורדי – ולעמו – הייתה על עסקי דת, אךطبع הדבר, שאת חיצי השיטנה שלו
הפנה אל עבר היקר והקדושים, אל עבר "דת יהודית".

על מי גזר המן? כתיב: "ויבקש הקן להשמד את כל היהודים אשר בכל מלכות
אתשרוש עם מרדכי". וממי הם אלה הנקרים "עם מרדכי"? אמורים ח'ל (מגילה ג, ג,
ב): "אמר רaba, בתחילה במורדי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי – ומנו רבנן – ולבסוף בכל
היהודים".^ג

"עם מרדכי" מאן נינחו? ובכן! הם מהה אשר עזרו את שנותו של אותו רשות באופן
כה נורא. וכל קلامה? כי רבנן מהה "היהודים", היהודי יש לו תורה, היהודי יש לו דת, המונעת
אותו מלהשתוחות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל לסבול.

עבדתנו בעקבות דמשיחא – להיות "יהודים" הכהורים בעבודה זרה

מי הוא "יהודי" אמתי?

מתו ממשיה דמוהר"ל דיסקין זצ"ל, שאמר על הצורות הרבות שייחיו באחרית הימים,
מי שהוא "עהרליךער איד' ינצל". כששאלחו, "ומי הוא 'עהרליךער איד'?" ענה: "מי
שהוא מובל מהגויים". למדך שרך היא המדינה: מי שМОבל מהגויים, הוא הוא "היהודי"
הדבוק בדת האמת, בחיק האמיתים, ובוגדים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולאצין בשם רב הגר"א (כפי שמובא בספר אמונה
והשגה להג"ש מלצן), כי כל סדרא ממשה תורה מקבל למאה שנה מהאלף הששי,
ופוסקי כל סדרא מרמזים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון הזה עולה, שהשנה
הנוכחית מכוננת נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הנה נראה מה כתוב בפרשה (דברים
לא, ט-כא):

א. ולהן (פסוק ג) כתוב ביתר פריטות: "שהמן רצחה לעקו הכלל, זהו להשמד – אלו המצוות שהן נגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרווחני, לאבד – אפילו הגוף הגוף מן העולם" וכי ע"ש. הרי שעיקר מטרת המן היהת לבטל אותם
מן המצוות.

ב. ובפי הגר"א כתוב ז'ל, "והכל היה מפני 'עם מרדכי' דהינו יהודים, שבשביל קר לא כרע מרדכי", עכ"ל.
ג. והיין בבחינת "הארץ", האיר יהודיה המודעת לנו, במלוא הקדושה ווועה, ולא כרום קרן, שחלק מישראל נמצאים על אדמתם, אבל בל' תואר "הארץ".